

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **M.N.**
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Dítě, LL.M.
sídlem Horní náměstí 19, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Česká obchodní inspekce**
sídlem Štěpánská 796/44, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2021, č. j. ČOI 78526/21/O100/3100/Bal/Št, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2021, č. j. ČOI 78526/21/O100/3100/Bal/Št, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Inspektorátu České obchodní inspekce Olomouckého a Moravskoslezského kraje ze dne 11. 2. 2021 č. j. ČOI 20758/21/3100/3100/R 0609/Vit, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 100 000 Kč za porušení ust. § 9 odst. 1 zák. č. 634/1992

Sb., o ochraně spotřebitele, v platném znění (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), čímž byla naplněna skutková podstata přestupku podle ust. § 24 odst. 7 písm. e) zákona o ochraně spotřebitele.

2. Žalobce v žalobě vymezil tyto žalobní body:

1) Žalovaný se dostatečně nevypořádal s odvolacími námitkami. Žalobce opakovaně zdůrazňoval, že nepravdivé údaje o vozidle spotřebitelům neuváděl, kdy každého z potencionálních kupujících výslovně upozornil, že jím poskytnutá informace o stavu tachometru se může lišit od skutečného nájezdu vozidla. Žalobce každého zájemce výslovně upozornil, že u daného vozidla nedošlo ke spolehlivému zjištění skutečného nájezdu vozidla, o čemž informoval také inspektory ČOI. Žalovaný nemístně zkresluje jednání žalobce, když uvádí, že žalobce „deklaroval“ u vozidla stav tachometru 155 178 km. Žalobce má za to, že o deklaraci hovořit nelze, když spotřebitele řádně poučil o tom, že skutečný nájezd v km není dosud znám. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že tento argument žalobce o poučení spotřebitele je nevěrohodný, avšak neprokázal, v čem tato nevěrohodnost spočívá. Žalovaný neuvedl ani jednu osobu spotřebitele, kterou by se žalobce pokoušel uvést v omyl, když tvrdil, že skutečný nájezd je 155 178 km. Žalobce má za to, že není naplněna ani z části jeho odpovědnost za přestupek, kdy nedošlo k ohrožení zájmu na pravdivém a dostatečném informování spotřebitele. Napadené rozhodnutí je zjevně nezákonné, neboť nejsou dány předpoklady k uložení sankce za přestupek. Žalobce již v odvolání uvedl, že na spotřebitele nelze nahlížet jako na osobu absolutně nekvalifikovanou, nerozumnou či jinak slabou, která by si nebyla vědoma rizika nákupu použitého vozidla. Je nutno vycházet z modelu tzv. průměrného spotřebitele, který je průměrně informovaný, pozorný a rozumný. Sankcionovat žalobce pouze za skutečnost, že by určitý spotřebitel údajně vynaložil marný čas na jednání o uzavření kupní smlouvy, odporuje smyslu a účelu zákona.

2) Žalovaný neprovedl navržené znalecké zkoumání řídicí jednotky předmětného vozu. Žalobce v rámci odvolání poukazoval na nově zjištěnou skutečnost, původním vlastníkem vozu zatajenou, že došlo k výměně řídicí jednotky ve vozidle. Žalobce má za to, že rozpor mezi nájezdem vozidla (155 178 km a 199 000 km) může přímo souviset s výměnou řídicí jednotky, kdy údaje ve výpisu společnosti Cebia mohou být ovlivněny touto výměnou, a proto žalobce navrhoval provedení znaleckého posudku, který by mohl postavit na jisto, jaký je skutečný nájezd vozidla. Znalecké zkoumání by tak mohlo prokázat, že skutečný nájezd vozidla je pouhých cca 156 000 km a k jakémukoliv sankcionování žalobce není důvod. Na zjištění skutečného stavu věci žalovaný rezignoval a provedení znaleckého posudku odmítl. Žalobce v této souvislosti navrhl soudu provést svědecký výslech původního vlastníka vozidla M. J.

3. Žalovaný ve vyjádření poukázal na konstatní judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), a to rozsudky sp. zn. 5 As 298/2016 a sp. zn. 8 As 255/2016, podle nichž musí prodávající ve smyslu ust. § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele poskytovat informace o podstatných vlastnostech podávaného zboží, přičemž v případě prodeje ojetých vozidel se jedná zejména o informace o počtu ujetých kilometrů. Není pochyb o tom, že počet ujetých kilometrů je podstatným parametrem prodáváného ojetého vozidla, který zásadní způsobem ovlivňuje jeho cenu. Stav tachometru je pouze údajem orientačním a nelze z něj bez dalšího vycházet, proto je nutné, aby prodávající zjišťoval skutečnosti, které ve svém souhrnu a ve zájemných souvislostech podávají informaci o počtu ujetých kilometrů. Pokud se žalobci

nepodařilo ověřit skutečný stav ujetých km, byl povinen na tuto skutečnost spotřebitele upozornit. Žalovaný považuje námitku žalobce, že výslovně upozornil potenciální kupující, že u vozidla ke spolehlivému zjištění skutečného nájezdu nedošlo, za nedůvodnou. S ohledem na stávající judikaturu NSS (rozsudek sp. zn. 8 As 255/2016) je nepřípustné, aby žalobce nalákal případné zájemce o vozidlo na základě informací uvedených na informační kartě vozidla a následně jednu z uváděných podstatných informací zpochybnil. Navíc pokud žalobce poskytuje informace o stavu tachometru písemně, je žádoucí, aby i navazující informaci úzce spjatou s informací o stavu tachometru a pro spotřebitele velmi podstatnou uvedl také písemně a zachoval tím jednotu formy poskytovaných informací. Žalovaný nesouhlasí s žalobcovým tvrzením, že inspektoři ČOI byli upozorněni, že u předmětného vozidla nedošlo ke spolehlivému zjištění nájezdu kilometrů. Pro tuto informaci není dána opora ve správním spise. Žalobce při kontrole uvedl, že u předmětného vozidla prověření neprovedl, neboť mu byl od majitele vozidla předložen výpis z BMW a on sám má omezený počet přístupů do databáze společnosti Cebia. Podle žalovaného k naplnění odpovědnosti žalobce za spáchaný přestupek jednoznačně došlo (rozsudek NSS sp. zn. 9 As 173/2020).
Spotřebitel má právo vědět o rozdílu mezi stavem tachometru a počtem skutečně ujetých km, neboť tato skutečnost má vliv na jeho rozhodování, zda si vozidlo zakoupí či nikoliv. Skutečný počet najetých kilometrů je třeba považovat za vlastnost vozidla, jež má zásadní význam pro spotřebitele před samotnou koupí vozu, neboť jednoznačně vypovídá o míře jeho opotřebení. Kdyby byl spotřebitel řádně informován, nemusel by vynakládat čas na jednání o koupi vozidla.

4. K žalobcem navrženému provedení důkazu žalovaný uvedl, že se s touto námitkou v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal, na což odkazuje. Žalobcovo porušení informační povinnosti podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele bylo bezpečně prokázáno. Není potřebné vyhotovit znalecký posudek, protože předmětem řízení není zkoumání, jakým způsobem došlo k rozdílu mezi stavem tachometru a skutečně ujetými km. I kdyby výměna řídicí jednotky měla vliv na stav tachometru, nezbavuje se tím žalobce své odpovědnosti za spáchaný přestupek, neboť právě on spotřebiteli neposkytl řádnou informaci o vlastnostech prodáváného vozidla. Žalovaný má za to, že skutkový stav byl dostatečně objasněn a na jeho základě bylo vydáno objektivní a nestranné rozhodnutí. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
5. U jednání před krajským soudem setrvali účastníci řízení na své dosavadní právní argumentaci.
6. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že inspektory ČOI byla u žalobce provedena v období od 5. 8. 2020 do 21. 8. 2020 kontrola provozovny Autobazar N. na adrese Přerovská 1606 v Olomouci, kterou bylo zjištěno, že žalobce porušil informační povinnost podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, neboť spotřebitele řádně neinformoval o vlastnostech prodáváných výrobků, když dne 6. 8. 2020 v provozovně na informační kartě umístěné za předním oknem vozidla – osobního automobilu zn. BMW, řada I, kombi 2,0, evidenční číslo X uvedl informaci o stavu tachometru (155 178 km) a u téhož vozidla dne 5. 8. 2020 na webových stránkách uvedl informaci o stavu tachometru 155 178 km, ačkoliv podle údajů v databázi společnosti Cebia spol. s r.o.(dále jen „Cebia“) byl k datu 07 2019 stav tachometru 199 000 km. Informace poskytnutá prodávajícím o počtu skutečně najetých km je tak nepravdivá a prodávající spotřebitele řádně neinformoval o vlastnostech prodáváného výrobku, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 24 odst. 7 písm. e) zákona o

ochraně spotřebitele. Žalobce uvedl, že u tohoto vozidla neprovedl prověření stavu najetých km, neboť majitelem vozidla M. J. mu byl předložen výpis z BMW a on sám má omezený počet přístupů do databáze společnosti Cebia. Kontrolní orgán proto prověřil historii vozidla v systému Autotracer u společnosti Cebia, kdy bylo mj. z výpisu záznamů tachometrů zjištěno k období 05/2019–07/2019 činil stav tachometru 199 000 km. Předmětné vozidlo tedy mělo podle údajů společnosti Cebia najeto o 43 821 km více, než je uvedeno na informační ceduli vozidla v autobazaru a o 43 822 km více, než je uvedeno v inzertním formuláři na webových stránkách. Na základě uvedeného dospěl kontrolní orgán k závěru, že informace o stavu tachometru a neposkytnutí informace o skutečně najetých kilometrech, kterou měl poskytovat žalobce jako prodávající (zprostředkovatel) byla nedostatečná a žalobce neinformoval spotřebitele řádně o vlastnostech prodávaného vozidla. Na základě uvedeného vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí ve formě příkazu, proti němuž podal žalobce odpor. Následně vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí ze dne 11. 2. 2021 č. j. ČOI 20758/21/3100-3100/R 0609/Vit, jímž žalobce uznal viným přestupkem podle ust. § 24 odst. 7 písm. e) zákona o ochraně spotřebitele, jehož se žalobce dopustil porušením informační povinnosti podle ust. § 9 odst. 1 téhož zákona. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž byl vázán skutkovým a právním stavem, který zde byl v době jeho vydání a obsahem žalobních tvrzení (§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s. ř. s.“).
8. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele se pro účely tohoto zákona prodávajícím rozumí podnikatel, který spotřebiteli prodává výrobky nebo poskytuje služby.
9. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. g) zákona o ochraně spotřebitele se pro účely tohoto zákona službou rozumí jakákoliv podnikatelská činnost, včetně práv a závazků s touto činností souvisejících.
10. Podle ust. § 9 odst. 1 věty první zákona o ochraně spotřebitele, prodávající je povinen řádně informovat spotřebitele o vlastnostech prodáváných výrobků nebo charakteru poskytovaných služeb, o způsobu použití a údržby výrobku a o nebezpečí, které vyplývá z jeho nesprávného použití nebo údržby, jakož i o riziku souvisejícím s poskytovanou službou.
11. Dle ust. § 9 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, povinností uvedených v odst. 1 se nemůže prodávající zprostit poukazem na skutečnost, že mu potřebné nebo správné informace neposkytl výrobce, dovozce nebo dodavatel. Tyto povinnosti se však nevztahují na případy, kdy se jedná o zřejmé nebo obecně známé skutečnosti.
12. Podle ust. § 24 odst. 7 písm. e) zákona o ochraně spotřebitele, prodávající se dopustí přestupku tím, že nesplní informační povinnost podle § 9 a § 10 odst. 2.

13. V prvním žalobním bodě žalobce namítal, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s odvolacími námitkami, že nepřiměřeně zkresluje jednání žalobce a dále, že žalobce nenaplnil skutkovou podstatu přestupku, jenž je mu kladen za vinu.
14. Krajský soud ve svých úvahách vycházel primárně z obsáhlé judikatury správních soudů k aplikaci ust. § 9 zákona o ochraně spotřebitele.
15. Obdobnou situaci jako v projednávané věci se zabýval Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 8. 3. 2017 sp.zn. 3 A 143/2014 a dospěl k závěru, že: *„Prodejce ojetých vozidel je povinen činit vše, co je v jeho silách a co po něm lze spravedlivě žádat, aby skutečný počet ujetých kilometrů vozidla prověřil. Pokud dojde k závěru, že je zde reální možnost, že stav tachometru a počet skutečně ujetých kilometrů vzájemně neodpovídají, jde dle § 9 odst. 1 zák. č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, povinen na tuto skutečnost spotřebitele upozornit.“*
16. V nyní souzené věci se podle napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalobce dopustil přestupku tím, že porušil informační povinnost podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, když spotřebitele nedostatečně (nepravdivě) informoval o počtu skutečně ujetých kilometrů u nabízeného vozidla.
17. Žalobce předně namítl, že se žalovaný dostatečně nevypořádl s odvolacími námitkami. Žalobce však neuvedl, ke kterým odvolacím námitkám tuto výtku vztahuje, ani v čem spočívá nedostatek vypořádání. Krajský soud proto v návaznosti na obsah podaného odvolání a napadeného rozhodnutí toliko v obecné rovině konstatuje, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí se vznesenými odvolacími námitkami vypořádal srozumitelným a přezkoumatelným způsobem. Skutečnost, že žalovaný dospěl k jiným závěrům než žalobce, nelze považovat za nedostatečné vypořádání odvolacích námitek.
18. Podstatou sporu je míra toho, jak má prodejce postupovat při prodeji ojetých vozidel. Žalobci je kladeno za vinu, že nedeklaroval rozdíl mezi tím, jaký je stav tachometru a jaký je skutečný stav najetých kilometrů. Tato povinnost sice výslovně není uložena zákonem, z něhož však lze dovodit povinnost prodávajícího v maximální možné míře zjistit, zda skutečný stav odpovídá tomu na tachometru, nebo v jakém je poměru. Pokud tedy žalobce tušil nebo věděl, že skutečný stav nemůže odpovídat stavu na tachometru, měl na to upozornit potenciální spotřebitele již v počátku na informační ceduli u prodáváného automobilu. Je nutno podotknout, že spotřebitelé se při výběru vozu primárně řídí údaji, jež jsou přehledně popsány na informační ceduli, případně na webových stránkách. V posuzované věci byla informační cedule umístěna na vozidle, jak plyne z fotodokumentace obsažené ve správním spise. Zde stanovený údaj nepochybně ve spotřebiteli vzbudil, či oprávněně mohl vzbudit dojem, že vozidlo má najeto deklarovaných 155 178 km. Krajský soud je toho názoru, že žalobce měl již k tomuto údaji poznamenat, že skutečný počet ujetých km nemusí odpovídat stavu km na tachometru. Takový údaj zde však chybí, a proto obsah informace uvedený na ceduli ve spotřebiteli legitimně budí dojem, že se jedná o údaj o počtu skutečně najetých km. Lze proto důvodně předpokládat, že spotřebitele již nenapadne zeptat se prodávajícího, zda počet skutečně ujetých km není odlišný. Předmětná informace na vystavené ceduli je totiž jednoznačná a jiný počet km vylučuje. Pokud jde o žalobní tvrzení, že žalobce všechny zájemce informoval o tom, že nájezd vozidla může být odlišný, krajský soud shodně s žalovaným má za to, že i pokud by žalobce takto činil, jedná se o informaci nedostatečnou,

neboť měla mít totožnou formu jako informace již poskytnutá, tedy písemnou, a měla být umístněna na předmětné ceduli. Verbální forma podávané informace je irelevantní, když jednak žalobce nemohl tímto způsobem oslovit všechny potenciální zákazníky, kteří měli o vozidlo zájem, ale pouze ty, kteří jej oslovili, a už vůbec nemohla mít taková forma informace vliv na údaj uvedený na webových stránkách. Argumentace žalobce informovaností a rozumem spotřebitele je také zcela irelevantní, neboť takový argument nemá žádný dopad na informační povinnost, která ze zákona svědčí žalobci jako prodávajícímu či zprostředkovateli a ten se jí nemůže zprostit, jak plyne z ust. § 9 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Skutková podstata přestupku byla žalobcem naplněna, což bylo také náležitě prokázáno. Na základě uvedeného proto krajský soud první žalobní bod důvodným neshledal.

19. V druhém žalobním bodě žalobce vytkl žalovanému neprovedení navrženého znaleckého zkoumání řídicí jednotky, tedy důkazu, kterým mohlo být postaveno najisto, jaký je skutečný nájezd vozidla. Žalovaný se se shodnou odvolací námitkou vypořádal na str. 6 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že jakékoliv další zjištění nezbavuje žalobce delikttní odpovědnosti za spáchaný přestupek, neboť řádně neposkytl informaci o skutečně ujetých km, čímž porušil § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Dle žalovaného vyhotovení znaleckého posudku není potřebné, neboť předmětem daného řízení není zkoumání, jakým způsobem došlo k rozdílu mezi stavem tachometru a skutečně ujetými kilometry. Žalobce v podané žalobě tuto argumentaci žalovaného nijak nerozporuje, toliko setrval na svém důkazním návrhu, který učinil i v odvolání. Krajský soud se s vypořádáním této odvolací námítky žalovaným plně ztotožňuje, když má shodně s ním za to, že předmětem posuzované věci není zkoumání faktického stavu nájezdu vozidla, ale odpovědnosti žalobce za přestupek nesplnění informační povinnosti, který byl dostatečně prokázán. Z tohoto důvodu ani krajský soud nepřistoupil k provedení v žalobě navrženého důkazu svědeckou výpovědí původního vlastníka vozidla M.J.
20. U jednání před krajským soudem žalobce vznesl námitku, že se nejednalo o prodej vozidla ve vlastnictví autobazaru, ale o komisní prodej. Stejnou odvolací námitkou se zabýval žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí a žalobce v podané žalobě proti jeho argumentaci nijak nebrojil. Krajský soud se se závěry žalovaného uvedenými v napadeném rozhodnutí ztotožnil a nemá, co by více k této otázce uvedl.
21. U jednání před krajským soudem žalobce také navrhl moderaci uložené sankce. Svůj návrh odůvodnil právě komisním prodejem vozidla, z něhož by neměl žádný zisk, teoreticky by mohl prodejem získat toliko 5 000 Kč, a proto považuje uloženou pokutu za nepřiměřenou.
22. Obsahem napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně má krajský soud za prokázané, že správní orgány výši uložené pokuty odůvodnily řádně a přezkoumatelně v mezích správního uvážení. Její moderace soudem by tak byla možná na základě relevantního odůvodnění návrhu na moderaci. Žalobcova argumentace výší možného zisku z komisního prodeje však relevantním argumentem pro posouzení přiměřenosti uložené pokuty není. Tím by mohly být např. ekonomické poměry žalobce nebo polehčující okolnosti či jiné skutečnosti zvláštního zřetele ve vztahu ke spáchanému přestupku, které by uložení pokuty ve stanovené výši činily nepřiměřeným. Taková argumentace však žalobcem předešlá nebyla. Krajský soud proto důvod k moderaci uložené pokuty neshledal.

23. Jelikož krajský soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 25. dubna 2023

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu